

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਕਪੂਰ ਜੇ.ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਰਾਮ ਚੰਦਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬਨਾਮ

ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ

1053 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 250

1953

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III) ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਅਤੇ 14- ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ)(iii) ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 13 ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 13(3) (a)(iii),ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਾਧਨ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਹਾਲਾਤ ਸੁਧਰ ਗਏ ਹਨ-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਆਰਟੀਕਲ 227-ਦਾ ਦਾਇਰੇ...

ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (3) (ਏ) (iii) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 14 ਪੰਜਾਬ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3)(a)(iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਬੈਂਕਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਭਰਮਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 115, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਨਾਲ ਜੇ.ਐਸ. ਬੇਦੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਮਿਤੀ 13 ਜੂਨ 1953 ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ। ਸ੍ਰੀ ਪਰਸੋਤਮ ਸਰੂਪ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 17 ਮਾਰਚ 1953 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਕੇ.ਐਲ. ਗੋਸਾਈਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ। 13 ਜੂਨ 1953 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਜੇ.ਐਸ. ਬੇਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। 21 ਜਨਵਰੀ 1949 ਨੂੰ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮਕਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 12 ਜੁਲਾਈ 1949 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲੋੜ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

15 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਇੱਕ ਕੰਧ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਨੋਟ 22 ਜੂਨ 1950 ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਫਿਰ 30 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ, ਉਸਾਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਕੰਧ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਮਿਸਟਰ ਆਗਸਟੀਨ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸਦੀ ਲਾਗਤ ਕੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ 22 ਮਈ 1952 ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਕਿਰਾਇਆ ਤੈਅ ਕੀਤਾ, 10 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ।

21 ਅਗਸਤ 1952 ਨੂੰ ਮੁੜ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਖਰਾਬ ਅਤੇ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਕਿ ਘਰ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਈ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਾਰੀ ਉੱਤਰੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖਰਾਬ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦਰਖਾਸਤ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਈ ਮੁੱਦੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਮਕਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੌਕੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਉੱਤਰੀ ਕੰਧ ਉੱਲੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਉਦਾਸੀਨਤਾਵਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹਿਸ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਸਥਿਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਉੱਤਰੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ

'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 13 ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ)। ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਹਮਲੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ) (iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ "ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ।" ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀ ਰਾਏ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਪੁਨਰ-ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਜਾਂ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਉਸ ਹੁਕਮ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਬਦਲੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਗਵੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਰਾਏ, ਉਹੀ ਨੁਕਤਾ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 (1) (f) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਠਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਇਸ ਲਈ, ਸੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਕ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਦ ਦੀ ਲੋੜ।

ਮੈਨੂੰ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 107 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਸੀ ਜੋ ਸਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਲਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਤ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਰ. ਬਨਾਮ ਨੈਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਕੰਪਨੀਸ਼ਨ ਅਪੀਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਜਸਟਿਸ ਡੇਨਿੰਗ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਲਾਰਡ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਪਰ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਰਟੀਓਰੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗਰੇਵਰ ਨੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵੱਲ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 227 ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਅਮੀਨ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ 8 ਜੁਲਾਈ 1952 ਨੂੰ ਫਾਲਸੋ, ਜੇ., ਅਤੇ ਖੁਦ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ, ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 233 ਆਫ਼ 1951 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਨਿਰਣੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ

ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਬੈਂਕਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਓਵਰਫਲੋ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਖੈਰ, ਜੇਕਰ ਸੂਬੇ ਬਾਲਾ ਬਿਸਵਾਸ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗਰੇਵਰ ਨੇ ਫਿਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ: -

"14. ਨਿਯੰਤਰਣ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਖਰਚਾ ਹੋਵੇਗਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by: Ritu Translator